

Алеко Константинов - „До Чикаго и назад“

Публикувано от dannyboy на 11.04.2010

Алеко Константинов - „До Чикаго и назад“ НИАГАРА! БОЖЕСТВЕНИЯТ РАЙ

„До Чикаго и назад“ е една от най-забележителните творби в българската литература. „Хвъркатите бележки“ на Алеко Константинов се превръщат в пътепис, след като писателят се завръща в родината си през 1893 г.

При срещата си с Новия свят авторът е разочарован от наблюдаваните контрасти в американската действителност. Но когато Щастливеца вижда чудото - Ниагара, душата му се изпълва с възхищение пред величието на природата. Разочарованието от стъпва и остава само срещата с красотата.

Изправил се пред Ниагара, Алеко вижда осъществената си детска мечта. Описанието бнушаба величието на водопада, за да го увековечи. Авторът естет допринася за изключителното въздействие на художествено изваяната картина на природното чудо.

Още преди срещата си с Ниагара Алеко сравнява образа на водопада с нещо непознато за него: „Не съм любил и не зная какво сеца човек...“, „не съм се женил и не зная какво сеца момъкът...“ Пътеписецът толкова много иска да види чудото на природата, че се отказва дори от рая и на молбата на свети Петър отвърща с лек хумор: „Махни се с твоя рай, остави ме да видя Ниагара!“ Щастлив е Алеко с усещането си, че е попаднал в земния рай. За него това е Ниагара. Пред божествената красота на този природен феномен бледнее дори библейският рай. Авторът завижда на хората, които вече са видели Ниагара, и ги нарича „Щастливци!“. Когато Алеко вижда „онази осемдесет годишна бабичка, която едвам пристъпва, поддържана от внуците си“, разбира, че това може би е последното желание на старата жена. Различните поколения се срещат пред природното чудо и единственото вечно е Ниагара. Алеко използва ретардация, за да засили желанието на читателя да зърне водопада.

Употребата на възклицателни изречения: „Ниагарският водопад!“, „Ето го!“, изгражда панорамна представа за великолепието на видяното. Художествената картина се допълва от кратки безглаголни изречения: „Долу-ад!“, натрупването на глаголи: „Нещо ври, кипи, беснувасе, гърми...“, и от редуването на слухови и зрителни представи. Така Щастливеца рисува земния рай, наречен Ниагара. Метафорични епитети, сравнения и образни градации внушават художествената представа за божествената красота на природното чудо. Щастливеца мечтае да види как би

изглеждал водопадът през нощта.

Когато авторът се сбoguва с неземно красивата Ниагара, нейният образ е одухотворен. Сякаш е живо същество, за което ще тъжи всеки, който го е видял: „Прощавай, Ниагара!" Писателят отново извисява образа на вечната красота на земния рай пред краткостта на човешкия живот: „Много е кратък животът, за да имам надежда още веднъж да те видя!..."

Алеко Константинов описва чудото на природата по блестящ начин. Неговият пътепис „До Чикаго и назад" е вълнуващо „пътуване" за всеки читател към Новия свят, видяно от Щастливеца, а то необикновено преживяване.

Алеко Константинов - Д

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024